

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **CESKA SIT LLC**, se sídlem Rosecrans Street 3802/305, San Diego, Spojené státy americké, jednající prostřednictvím CESKA SIT LLC – organizační složka, se sídlem Boženy Němcové 120, Domažlice, zastoupená Mgr. Ing. Vitem Křivánkem, advokátem se sídlem V Parku 2316/12, Praha 11, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 3. 2024, č. j. 55 Af 8/2023 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 5. 2023, č. j. 16594/23/5300-21441-711671, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 24. 3. 2022, č. j. 429396/22/2305-50522-400656, č. j. 446951/22/2305-50522-400656, č. j. 448957/22/2305-50522-400656, č. j. 449712/22/2305-50522-400656 a č. j. 451053/22/2305-50522-400656 (dále jen „*platební výměry*“) a tato rozhodnutí potvrdil. Správce daně platebními výměry vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2019 ve výši 41 208 Kč, za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2019 ve výši 50 735 Kč, za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2019 ve výši 40 140 Kč, za zdaňovací období

4. čtvrtletí 2019 ve výši 38 528 Kč a za zdaňovací období od 1. 1. 2020 do 1. 3. 2020 ve výši 25 896 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 6. 3. 2024, č. j. 55 Af 8/2023 - 69, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud poukázal na to, že žalobkyně zpochybňovala zákonnost vyměření DPH pouze z toho důvodu, že dle ní nebyly splněny podmínky, aby mohla být registrována jako plátc DPH. Krajský soud k tomu uvedl, že daňové orgány byly v nynější věci (týkající se platebních výměrů na DPH) vázány rozhodnutím o registraci. Žalovaný tak nepochybil, pokud se nezabýval námitkami žalobkyně zpochybňujícími její registraci, neboť ty byly posuzovány v samostatném registračním řízení, a míjejí se s předmětem nyní projednávané věci.

[4] Nakonec krajský soud uvedl, že neshledal důvod pro přerušení řízení do doby, než rozhodne Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „*SDEU*“) o předběžné otázce předložené Nejvyšším správním soudem (řízení sp. zn. C-796/23), týkající se odpovědnosti tzv. určeného společníka společnosti podle § 2716 občanského zákoníku v souvislosti s DPH (viz usnesení NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 Afs 66/2023 - 70).

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatelka uplatňuje námitky týkající se její registrace k DPH. Tvrdí, že registrační řízení neskončilo, neboť se proti rozhodnutí o registraci úspěšně bránila u správních soudů; ačkoliv žalovaný následně znovu registraci k DPH potvrdil, stále probíhá soudní řízení, v němž je rozhodnutí o registraci přezkoumáváno. Stěžovatelka také namítá nesoulad české a unijní právní úpravy registrace k DPH. Podle stěžovatelky je napadený rozsudek nezákonný, neboť krajský soud aplikoval právní úpravu odporující unijnímu právu, zásadám a principům harmonizovaného systému DPH. Tvrdí také, že krajský soud nesprávně posoudil dopady rozhodnutí o předběžné otázce (viz výše) pro nyní projednávanou věc.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že předmětem nynějšího soudního přezkumu je vyměření DPH stěžovatelce, nikoliv její registrace k DPH. Dodává také, že stěžovatelka proti výši vyměřeného DPH nebrojí. Nakonec připomíná, že správní soudy vychází z právního a skutkového stavu ke dni svého rozhodování a v té době byla stěžovatelka pravomocně registrována k DPH.

[8] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

pokračování

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[11] Posuzovaná kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti. Stěžovatelka v podstatné části kasační stížnosti opakuje své výtky vůči postupu daňových orgánů (zejména uplatňuje námitky týkající se její registrace k DPH). Argumentace směřující proti závěrům napadeného rozsudku je formulována velice stručně (byť posuzovací část napadeného rozsudku je také stručná), a proto na ni – s ohledem na zásadu dispoziční - stěžovatelka obdrží od soudu pouze stručnou odpověď.

[12] Nejvyšší správní soud současně dodává, že ve skutkově i právně blízce podobné věci mezi týmiž účastníky (týkající se platebních výměrů na DPH za 1. až 4. čtvrtletí roku 2019 a 1. čtvrtletí roku 2020) již rozhodoval. Rozsudkem ze dne 23. 1. 2025, č. j. 1 Afs 120/2024 - 45 (dále také „*rozsudek prvního senátu*“), zamítl kasační stížnost stěžovatelky směřující proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 4. 2024, č. j. 57 Af 9/2023 - 55. Posledně uvedeným rozsudkem byla rovněž zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl její odvolání proti platebním výměrům na DPH a tato rozhodnutí potvrdil.

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry rozsudku prvního senátu, které dopadají i na nyní projednávanou věc. Z důvodu značné podobnosti mezi ním a nyní projednávanou věcí (včetně prakticky totožné kasační argumentace a odůvodnění napadených rozsudků krajského soudu) Nejvyšší správní soud vychází ze závěrů rozsudku prvního senátu také v nyní projednávané věci.

[14] Téměř celá kasační argumentace stěžovatelky se vztahuje k registračnímu řízení. Jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, tyto námitky nejsou v řízení týkajícím se platebních výměrů relevantní. Soud přezkoumává *napadené výroky rozhodnutí* (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž rozhodnutí o registraci k DPH není podkladovým rozhodnutím (§ 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.) pro platební výměry. Jde o samostatně přezkoumatelná rozhodnutí (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 8 Afs 64/2008 - 51). Navíc platí princip presumpce správnosti správních aktů, dle kterého „*správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej*“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS). Krajský soud tak postupoval správně, jestliže se námitkami týkajícími se registrace stěžovatelky k DPH nezabýval.

[15] Stěžejní tedy je, že stěžovatelka byla ke dni vydání nyní napadeného rozhodnutí žalovaného (25. 5. 2023) registrována k DPH a registraci stěžovatelky potvrdil i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 16. 1. 2025, č. j. 10 Afs 34/2024 - 51). Nebylo proto třeba se zabývat otázkou, co by nastalo, pokud by byla registrace stěžovatelky shledána nezákonnou. Úlohou soudu je posuzovat skutkové okolnosti případu, které reálně nastaly, nikoli se zabývat hypotetickými situacemi a vyslovovat k nim abstraktní závěry (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 2. 2018, č. j. 4 As 236/2017 - 30, nebo ze dne 14. 8. 2020, č. j. 9 Afs 154/2020 - 33).

[16] V posuzovaném případě není relevantní ani řízení o předběžné otázce před SDEU, týkající se odpovědnosti tzv. určeného společníka společnosti podle § 2716 občanského zákoníku v souvislosti s DPH, kterou položil Nejvyšší správní soud. Od novely zákona o dani z přidané hodnoty zákonem č. 170/2017 Sb. (účinným od 1. 7. 2017) byl tento zvláštní režim zdanění vypuštěn. Od této změny postupuje každý společník individuálně. Nyní řešené zdaňovací období se týká až let 2019 a 2020, tj. předchozí úprava na ně nedopadá – ostatně proto bylo DPH vyměřeno přímo stěžovatelce, a nikoliv společnosti Česká síť s. r. o., která dříve byla oním určeným společníkem. Předložené předběžné otázky se navíc týkají povinnosti daň přiznat anebo zaplatit v dřívějším režimu, a nikoliv povinnosti člena společnosti se registrovat. Tuto povinnost předběžné otázky nezpochybnily (viz rozsudek NSS č. j. 10 Afs 34/2024 - 51, bod 44). Předběžná otázka tak na nynější řízení a nyní řešenou otázku nedopadá. Ani krajský soud tudíž nepochybil, pokud řízení o žalobě s ohledem na to nepřerušil.

[17] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. června 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu